

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

DÍTĚ, UŽ NEMLUV O SVÉ BÍDĚ,
NEBOŤ JÁ JSEM UŽ NA NI ZAPOMNĚL.
POSLYŠ, MÉ DÍTĚ, CO TI CHCI ŘÍCI,
PŘITUL SE NA MĚ RÁNY A ČERPEJ
ZE ZDROJE ŽIVOTA VŠECHNO,
CO SI TVÉ SRDCE PŘEJE.
PIJ PLNÝMI DOUŠKY ZE ZDROJE
ŽIVOTA A PAK SE CESTOU NEUNAVÍŠ.

(DEN. 1485)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2024
19. ROČNÍK

2

Drazí přátelé,

druhé číslo „Apoštola“ věnujeme pouti. Děkujeme za patnáct let pěší pouti do Slavkovic a chceme se zamyslet nad svým životem. Je to také pouť, která má svůj cíl a smysl. Mnohé už jsme viděli, slyšeli a na své cestě potkali: lidi, situace, radosti a smutky. Prošli jsme mnohou cest. Někdy jsme se s bolestí museli vracet na tu správnou. A stále – nezáleží na tom, kolik nám je let – toho víc nevíme, než víme. Nejsme si totiž schopni představit, jak krásný je cíl naší pouti. Víme však, že nás Pán volá, abychom šli.

*Ať nám toto číslo „Apoštola“ pomůže v putování.
Přejeme vám všem požehnané letní dny!*

O. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Josef Nuzík	3
P. Jaroslav Brož: Pouť má svůj cíl, ale ne na této zemi	4
Ukázka z knihy: Ladislav Zibura Všechny cesty vedou do Santiaga	6
Rozhovor: otec Jan Fatka, O. Carm.	8
Ohlédnutí za Svátkem Božího milosrdenství 2024	12
Deníček 331: Jak veliká milost je mít vůdce duše	20
Poslání a spiritualita sestry Faustyny: Od „důvěřuji Ti“ k Srdci	22
Korunka s radiem Proglas	25
Budete mými svědky: Blahoslavený P. Richard Henkes, SAC	26
Na apoštolských cestách: Údolí milosrdenství v Čenstochové	30
K zamyšlení: Láska a nevěrnost	34
Knih milosrdenství – 15 let	36
Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace	39
Zadní obálka: pozvánka na pěší pouť	40

Foto: Vojtěch Pospíšil, Člověk a víra

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JSME POUTNÍCI NA CESTĚ K VĚČNÉMU ŽIVOTU

Za poutníky se označujeme málokdy. Výraz užíváme obvykle jen tehdy, když se sami nebo společně s dalšími vydáváme pěšky nebo nějakým dopravním prostředkem na pouť na určité posvátné místo. Označení poutník přitom plně vystihuje náš lidský osud a naši životní situaci.

Slovo pouť je odvozeno od staročeského slova *pút* a znamená cestu. Náš život na této zemi je cesta, avšak nejen časem, různými místy a životními okolnostmi. Náš život je cesta, která má cíl, a proto se právem nazývá *životní pouť*. Svůj počátek má v našem narození. Cíl putování na této zemi je spojen se smrtí, která se zároveň stane cílem, jenž se změní ve vstup do nového života.

Řada starozákonních žalmů nese název *Poutní píseň* a poukazuje na posilu, kterou nacházel ten, kdo se žalm modlil. Žalm 121 začíná slovy: *Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.* Tato slova krásně vyjadřují, proč konáme poutě: abychom si vyprošovali potřebnou Boží pomoc a podporu. Každá pouť je současně spojena s připomenutím cíle, ke kterému putujeme a odkud se už nebudeme muset vracet. Shora jmenovaný krátký žalm končí slovy: *Hospodin tě chrání ode všeho zlého,*

on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Jeruzalémská bible tento verš překládá následovně: *Jahve stráží tvůj odchod i návrat, nyní a navěky.* Bůh je stále na cestě se svým lidem, je stále s námi na naší pozemské pouti a jeho jediným přáním je, abychom doputovali do cíle, který je u něho ve věčném životě.

Mezi první velké poutníky naší země patřil jezuitský kněz P. František Lízna. Jednou se ho jedna redaktorka ptala, jak se cítil, když po namáhavé pěší pouti z Příbrami do Santiago de Compostela dorazil do cíle. *Byl jsem pochopitelně rád a šťastný, ale zároveň jsem byl smutný, že to není moje konečná pouť života a že se musím ještě vrátit do běžného života.*

Kéž také v nás, milí čtenáři, roste při životním putování vědomí, že naše cesta životem má velký cíl: život věčný. A kéž z toho máme radost, podobně jako ji měli poutníci, když se modlili žalm 122,1: *Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjďme do Hospodinova domu.* Také my putujeme do Hospodinova domu, kde budeme přebývat na dlouhé předlouhé časy.

Mons. Josef Nuzík,
arcibiskup olomoucký

POUŤ MÁ SVŮJ CÍL, ALE NE NA TÉTO ZEMI

Písmo svaté je plné pohybu. Kdybychom udělali důkladný průzkum biblických textů, asi bychom dostali výsledek, že v nich výrazně převažují slovesa pohybu nad těmi, která popisují nějaký nehybný stav člověka. Vždyť sám život je definován jako pohyb, změna v našem časoprostoru. A tak i když na Boží pozvání vstupujeme do přítomnosti toho, který je základ a pramen všeho bytí, což předpokládá, že v něm není změna, v tomto světě nemůžeme Boží plnost obsáhnout v jediném okamžiku, ani v kratším či delším časovém úseku. Věčné spočinutí, účast na Božím „odpočinku“ nás čeká až v blažené věčnosti (srov. Žid 4,9–10).

Tady na zemi jsme poutníci. Na počátku dějin spásy vstoupil Bůh do života Abráma, který měl už produktivní věk za sebou. Bylo mu pětasedmdesát let, když uslyšel Boží výzvu: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu“ (Gn 12,1). Následující Abrámovo putování je prototypem všech cest a poutí, které člověk koná na Boží pokyn. Tyto cesty nemají cíl, o kterém ví člověk dopředu. Jejich cílem je poslušnost Bohu: „Odejdi do země, ... kterou ti ukážu“ (Gn 12,1). V tom je rozdíl od chování Kaina poté, co ze závidosti zabil svého bratra Ábela. Jeho trestem bude na této zemi úděl „psance a štvance“ (Gn 4,12). On tedy odejde „od tváře Hospodinovy“ a usadí se „v zemi Nódu, východně od Edenu“ (Gn 4,16). Jeho syn Enoch se proslaví jako zakladatel města. Na pozadí této informace lze číst polemiku s městskou kulturou, která umožňuje lepší a promyšlenější spolupráci. V tom se ovšem

skrývá také nebezpečí, že lidé budou spoléhat víc na svůj um a organizaci práce než na Boží prozřetelnost. Navíc se snáze odcizí od přírodního prostředí, které na každém kroku mluví o Boží starostlivosti o člověka, a pyšně se začnou spoléhat na svou soběstačnost.

Kulturní pokrok nelze zastavit. O to víc je třeba, aby člověk zůstal poutníkem duchovně. Proto podle Listu Židům praotcové „prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci,“ a že „pravou vlast teprve hledají“ (Žid 11,13–14). Pozemské putování je tedy cesta do domova, který člověku může připravit jen Bůh. Tento domov je pro Izraele – a pak v Kristu pro všechny lidi – místem, kde je doma především Bůh. Proto předchutí takového spočinutí v Boží přítomnosti je kult, bohoslužba. V tomto světle je příznačné, že důvodem vyjití z Egypta není pro Izraele na prvním místě sociální svoboda. Mojížíš žádá faraona: „Dovol nám nyní odejít do pouště na vzdálenost tří dnů cesty a přinést oběť Hospodinu, našemu Bohu“ (Ex 3,18). Jen tam, kde člověk chválí Pána, může být vskutku doma. Jen ve chvále Boží nachází sebe sama, v ní je tím, k čemu byl v podstatě stvořen. Pozemská svatyně, především jeruzalémský chrám, je místem chvály, ve kterém sám Bůh přebývá: „Ty jsi ten Svatý, jenž trůní, obklopen chválami Izraele“ (Ž 22,4).

S jeruzalémským chrámem dostalo celoživotní putování člověka rituální formu. Celá řada žalmů, zvaných jako poutní žalmy, doslova „písně vystupování“ (Ž 120–134), doprovázely zbožné Židy na cestě do Jeruzaléma. Jejím cílem nebylo navštívit chrám

KDYŽ JSEM BYLA
USPOKOJENA
A POUČENA, JAK
NA TĚCH BOŽÍCH
CESTÁCH POSTUPOVAT,
MŮJ DUCH SE
ROZVESELIL V PÁNU
A ZDÁLO SE MI,
ŽE NEJDU, ALE BĚŽÍM,
BYLA MI ROZVÁZÁNA
KŘÍDLA K LETU
A ZAČALA JSEM
SPĚCHAT DO SAMÉHO
SLUNEČNÍHO ŽÁRU
A NEPOLEVÍM, DOKUD
NESPOČINU V TOM.
V NĚMŽ UTONULA
MÁ DUŠE NAVĚKY.

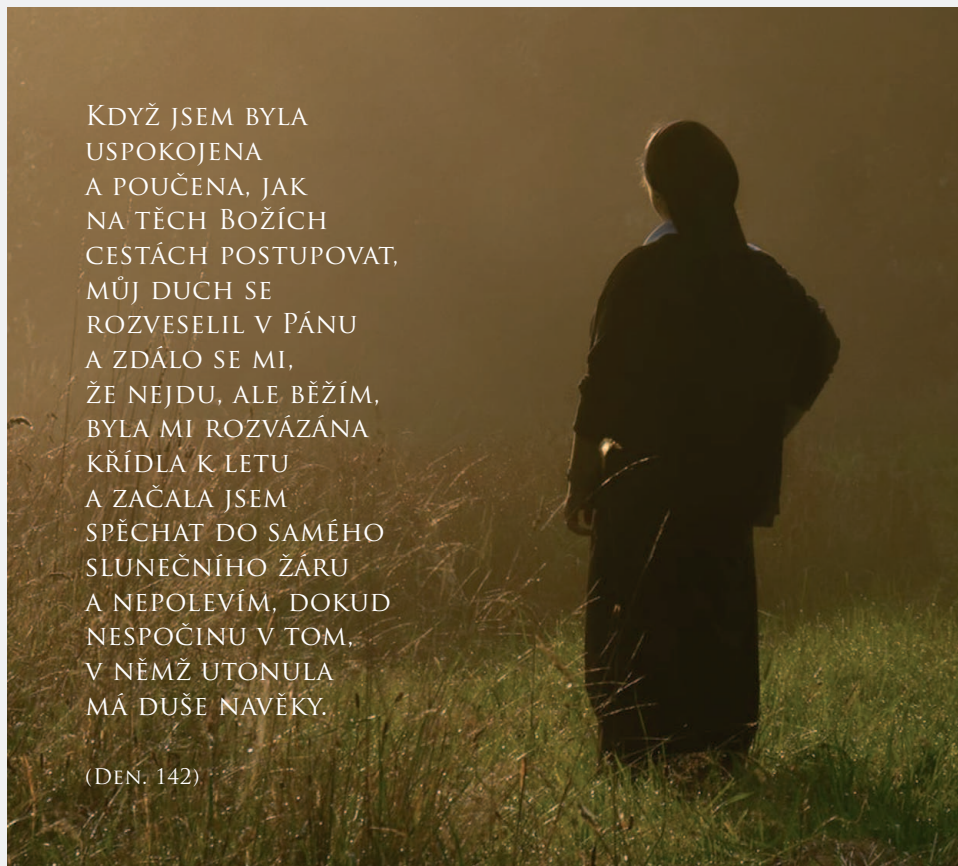
(DEN. 142)

jako stavební a kulturní památku. Tato pouť byla jakýmsi zhmotněním touhy po Bohu a důvěry v něho. Pouť jako důvěra v Hospodina. „Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů! Touží, ba prahne má duše po Hospodinových síních, mé srdce i mé tělo s jásotem tíhnout k živému Bohu“ (Ž 84,2–3). Není divu, že dvanáctiletý Ježíš zůstane v okouzlení v tomto chrámě (srov. Lk 2,43), protože se tam cítí „v tom, co je jeho Otce“ (Lk 2,49). Tak se projeví jako pravý potomek Abrahámův (srov. Mt 1,1), jehož životním cílem není ani pozemský Jeruzalém, ani nádherný chrám, ale Otcova blízkost. Na konci své pozemské pouti může

prohlásit: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lk 23,46). Tím už dosáhl cíle své pozemské pouti. Přesto jako zmrtvýchvstalý Pán se opět stává poutníkem, když provází učedníky na cestě do Emauz, aby nás ujistil, že naše putování tímto světem není bez něho. On je naším věrným průvodcem především skrze Ducha Svatého. Ten vedl a vodí Kristovy učedníky, aby šli tam, kde je třeba jejich misie a svědectví. A přitom díky jemu nemají nikdy zapomenout, že pravou vlast, pravý domov mají tam, kam je předešel Ježíš.

P. Jaroslav Brož ■

Foto: Bernard Ondřej Mléčka OFM

VŠECHNY CESTY VEDOU DO SANTIAGA

S amozřejmě, nesmím zapomenout ani na všechny ty, pro které camino znamená cestu k Bohu. Zrovna v naší skupině jsem jich mnoho nepotkal, ovšem lidé z večerní mše by vám jistě mohli vyprávět, jak bývá v kostelech na cestě plno. Camino je jedno-duše místem, kde si můžete vyslechnout příběhy jako z filmu, které se ale opravdu staly. Stačí se ptát a naslouchat.

Když se čaj o páté přelil v mytí hrnečků o půl šesté, zašel jsem knězi poděkovat za příjemný zážitek. „Musel jste slyšet tisíce příběhů. Dokážete vybrat nějaký, který vás opravdu zasáhl?“ zeptal jsem se ho. Kněz se zamyslel a každou chvíli nepatrně změnil výraz, jak se mu hlavou honily vzpomínky. „Těch příběhů je spousta,“ prohlásil. „Vzpomínám si třeba na otce s dcerou, kteří se domluvili, že na camino vyrazí společně. Než to ale stihli, dcera zemřela. Otec nicméně svůj slib dodržel a putoval alespoň s její urnou. Měli jsme ho tu před pár lety. Podobný příběh se mimochodem objevuje ve filmu „Pout“. Znáš ho?“ zeptal se kněz.

Film znám velmi dobře. Pojednává o mladíkovi, který na caminu zemře při přechodu Pyrenejí, když do něj udeří blesk. Pouť pak vykoná jeho otec a celou cestu přitom nese urnu se synovým popelem. „Tehle film jsem pustil mámě, když mi bylo osmnáct,“

odpověděl jsem. „Tehdy jsem se chystal na své první camino a chtěl jí ukázat, jak hezká cesta to je. Doporučili mi ho ve videopůjčovně a já si nepřečetl anotaci. Máma byla dost překvapená,“ rozesmál jsem kněze.

Ten mě na oplátku pobavil jinou vzpomínkou. „Nedávno jsme tu měli dva mladé snoubence, kteří si domluvili obřad v Santiagu a camino brali jako test. Když tam dojdou spolu, bude svatba. Když společnou cestu nezvládnou, rozejdou se. Osobně tenhle přístup považuju za trochu radikální, ale kdo jsem, abych soudil...“

Nejvíce mě ale zasáhl poslední kněžův příběh. „Jednou jsme tu měli starou paní s rakovinou, kterou už nešlo léčit. Rozhodla se, že se chce ještě před smrtí vydat na camino. Neměla nikoho, kdo by šel s ní, a tak vyrazila sama. Na cestě se jí ale ujali dva kluci z Německa, kteří v tom viděli svoje poslání a doprovodili ji až do Santiaga. Paní zemřela dva týdny po návratu domů. Oba jí letěli na pohřeb,“ vyprávěl kněz.

I k tomuhle jsem měl co říct, jelikož jsem si vzpomněl na příběh českého pátera Františka Lízny, který se do Santiaga vydal hned třikrát. Jeho život mimochodem doporučuji k prostudování, protože to byl obdivuhodný člověk. Komunisté jeho rodičům zabavili statek a mladému jezui-

tovi Františkovi odebrali povolení ke kněžské službě hned po jeho první mši. Celkem pětkrát ho zavřeli za šíření samizdatu, tisk letáků o politických vězních nebo za opuštění republiky. V kriminálech vždycky pomáhal spoluvězňům a po revoluci v tom deset let pokračoval jako kaplan na Mírově.

První dlouhé poutě si vyzkoušel už za socialismu a zamiloval si je natolik, že na ně vyrazil po zbytek života. „Podobný příběh se stal jednomu vašemu kněžskému kolegovi z Česka,“ poznamenal jsem. „Když se dozvěděl, že jeho rakovinu prostaty už nejde léčit, vydal se pěšky přes celou Ukrajinu. Lékaři ho varovali, že může umřít na cestě. On ale naopak věřil, že chůze uzdravuje,“ vyprávěl jsem knězi, kterého příběh zaujal. „A jak to dopadlo?“ zajímal se. „Páter František se v pořádku vrátil. Lékaři nevycházeli z údivu, ale testy ukázaly, že rakovina ustoupila, a on od té doby podnikl ještě pouť do Říma a do Santiaga De Compostela. Říkal, že nemůže umřít, když má pořád něco před sebou. Žil ještě deset let, zemřel až letos na jaře. Bylo mu skoro osmdesát a jeho smrt neměla s rakovinou nic společného. Prý už ho zapsali do lékařských kazuistik.“

V osm hodin jsme přišli do jídelny, kde nás čekaly stoly plné jídla. Pobavilo mě, že jsme kvůli uspořádání prostoru všichni museli

sedět na jedné straně jako při poslední večeři Páně z Da Vinciho obrazu. V polovině hostiny zhasla světla a ve dveřích se objevil Ivan s dortem. „Máme tady Gerta, který dnes slaví narozeniny. Zazpívejme mu prosím všichni ve svém rodném jazyce,“ vyzval nás. Pak dort položil na stůl, pustil se do dirigování a sám u toho zpíval v angličtině, aby nám šel příkladem. „Happy birthday to you, happy birthday, dear Gert...“ Všichni se připojili a místností se rozlehl hlas baby-lonského sboru. Počítal jsem to a zpívalo dvacet lidí v deseti jazycích. Jen oslavenec mlčel. Nizozemec Gert slzel dojetím, rozhlížel se kolem sebe a nechápavě kroutil hlavou – o svých narozeninách nikomu neřekl.

Úryvek z knihy Ladislava Zibury
„Všechny cesty vedou do Santiaga“,
Knih Zlín 2023, vázaná, 336 stran.

Knihu si můžete objednat
na www.megaknihy.cz za 268 Kč.

Kontakt: tel.: 222 703 143,
email: info@megaknihy.cz

ROZHOVOR S OTCEM
JANEM FATKOU, O.CARM.

Ovoce putování je lákavé a přínosné

■ Lze říct, že v biblické a křesťanské tradici se putovalo odjakživa. Pouť a putování našlo své trvalé místo v dějinách spásy, dějinách církve a spiritualitě. Proč je, otče, podle vás téma pouti tak důležité? Co nám naznačuje, čeho je symbolem a k čemu nás vyzývá?

Mentalita poutníka, člověka na cestě, souzní s prastarou zkušeností lidstva. Máme ji v genech. V pradávných dobách prvobytně pospolné společnosti první lidé putovali, přesouvali se z místa na místo. Abrahámovské náboženství je založené na zkušenosti vyjítí – ze své vlasti. Náš život křesťanů je jedním celoživotním putováním. Alespoň mentálně, i kdybychom byli usazeni již pevně na jednom místě. Zkušenost poutnictví v nás může rozechvět civilizací dávno utlumené struny.

■ Co dává pouti smysl, je cíl. Pokud se však podíváme optikou cíle na dnešní svět, neodhaluje nám to, že dnešnímu

člověku často chybí vědomí cíle? Nepřipomíná dnešní člověk poutníka, který zapomněl, že je poutníkem, a zapomněl na cíl své poutě?

Ano, a právě proto je ovoce putování tak lákavé a přínosné i pro lidi, kteří se ke křesťanství nehlásí nebo nejsou aktivní či, jak říkáme, praktikující věřící. Takových je, alespoň na cestách ke svatému Jakubovi do Compostely, většina. Rozechvěje v nich struny, o kterých neví, že je mají.

■ Vy jste během dvou minulých let putoval pěšky za sv. Terezií do Lisieux a za sv. Jakubem do Santiaga. Vaše vzpomínky z cest jsou ve dvou knihách, které jste poté napsal. Proč jste se však na pouť vůbec vydal?

Moje putování začalo v Římě v dubnu 2018 a trvalo týden. Přijal jsem tehdy pozvání k účasti na týdenním semináři, který orga-

nizovali dva čeští kněží, Radek Tichý a Petr Soukal. Týkal se římské liturgie jako inspirace pro současnou liturgii, jak ji známe. Přespávali jsme v Nepomucenu, české koleji, kde bydlí čeští bohoslovci i kněží studující teologii v Římě. Právě v ty dny byly převáženy ostatky kardinála Josefa Berana zpět do České republiky. Rakev s ostatky byla přes noc ponechána v kapli Nepomucena, mohl jsem se zúčastnit slavnostní mše svaté a pak i noční vigilie před odvozem ostatků do Prahy do katedrály svatého Víta.

Řekl jsem si, že se již nemusím do Říma znovu podívat (bylo mně tehdy 63 let), a požádal jsem o možnost ubytování ještě další týden v našem karmelitánském klášteře v centru Říma. Měl jsem touhu obejít římské baziliky, navštívit katakomby a další chrámy, jejichž názvy jsem znal jen z literatury. Když jsem již poněkoliště během prvního dne svého poutnického týdne použil omylem opačný spoj, než jsem potřeboval, uvědomil jsem si, že tak se jen vynervuji a neudělám žádnou skutečnou pobožnost.

Druhý den jsem si na spodní prádlo oblékl karmelitánský hábit a začal chodit pěšky, jak poutníci od nepaměti po Římě putovali. Jen jsem měl navíc mapu a také telefon s navigací. Měl jsem tehdy nadváhu, boty jsem měl sice sportovní, ale nebyl jsem zvyklý chodit. Do té doby jsem neudělal krok zbytečně. I v nemocnici, ve službě nemocničního kaplana, jsem využíval k přesunům zásadně výtahy. Zde jsem měl týden možnost získat novou zkušenost a ochutnat ovoce i strasti putování. Po brzké ranní mši a pořádné snídani jsem byl celý den na cestě. Upocený, uťapkaný jsem se večer vrátil, najedl se z toho, co zbylo bratrům přes den, a další den vyrazil znovu. Navštívil jsem za ten týden 108 církevních staveb, v naprosté většině i s možností se uvnitř pomodlit.

Po návratu se ve mně zrodila touha jít do Compostely. Jako výchozí bod jsem si zvolil Lurdy, kde jsem byl již v životě několikrát a měl k tomuto místu vztah. Cílem byla Muxie. Přípravou bylo ve chvílích volna pravidelné chození kolem Prahy. Vyzkoušel jsem v té době 8 různých značek bot, 2 batohy, dvoje hůlky, nakoupil turistické oblečení a především zhubl o 20 kg. K přípravě pomohlo i opakované zhlédnutí filmu *Pout' (The Way, 2010)*. Po první zkušenosti s poutí v roce 2019 jsem již šel mnohem jistěji v roce 2022 a spojil pout' ke svatému Jakubovi s pokračováním do Fatimy. A v roce 2023 jsem šel pout' z Prahy-Kobyliš do Lisieux. Můj příběh ukazuje, že nikdy není pozdě začít, má-li člověk motivaci.

■ **Cíl poutě je jedna věc a úmysl druhý. Vy jste měl naplánováno, na jaký úmysl každý den putujete. Když se dávám, dostávám. Co jste vy osobně obdržel po poutích, co považujete za dar a plod pouti?**

Začátek cesty, Praha-Kobylisy, 15. 8. 2023

Ovoce putování vnímám dvojí: jednak hlubší a nové poznání sebe sama, na kterém se musí člověk podílet, a pak zušlechťení nitra, které je důsledkem několikátýdenního pobytu v přírodě. Příroda je Božím dílem, k Bohu a jeho velikosti poutníka směřuje. Předpokládá to ovšem delší než jen týdenní zkušenost a jistou sebekázeň. Nevím, jaký užitek může mít pouť pro člověka putujícího ve skupině od jedné restaurace k druhé. Mnozí tak putují opakovaně, takže i taková zkušenost je asi přínosná, ale spíše fyzicky či společensky než duchovně. Osobně si myslím, že je dobře, když pouť „bolí“. A pokud je to možné, když je delší, několikátýdenní.

■ Určitě pouť nějak mění náš obraz světa, církve a člověka. Kdyby se vás někdo zeptal, co je podle vás Boží milosrdenství, předtím, než jste putoval, a dnes, když už máte zkušenost cesty a života poutníka, byl by v tom nějaký rozdíl?

Čím pravdivější má člověk zkušenost sebe sama, tím bytostněji se ho mohou dotknout Boží tajemství. Při putování poznávám svoje omezení a hranice a zvětšuje se prostor vnímat velikost Boha v jeho milosrdenství.

■ Součástí putování je setkání s lidmi, jejich pomoc, jejich svědectví a slovo. Existuje nějaké setkání z poutě, na které nejvíce vzpomínáte, které ve vás zůstalo?

Při svých poutích do Compostely a Fatimy jsem nocoval v tzv. alberque. Až na jednu výjimku nešlo přímo o formující setkávání s lidmi. Do Lisieux jsem zvolil odlišný způsob: noclehy na farách, v klášterech a v rodinách. Všechny byly obohacující, jeden však zvláště formující, a sice ve Fere-en-Tardenois, 43 km od Remeše. Nocleh byl domluven, ale vyměnil se kněz. Nový kněz prohlásil, že mě nezná a že mám odejít. Nepomohla ani manipulativní námitka asi po půl hodině dohadování přes překладаč, protože on uměl jen francouzsky, byť byl Afričan. Řekl jsem: Máte velkou sochu Terezie v kostele, jsem poutník, jdu k Terezii. Nechte mě na podlaze ve školní třídě do rána, v 6:00 odejdu. Řekl: Ne, odejděte hned. Nezbyvalo nic jiného. Když jsem bez úspěchu obešel v městečku jediné dva objekty označené na mapě postelí, zastavil jsem se uprostřed ulice, napsal francouzsky do překladače, že jsem poutník do Lisieux a potřebuji přespat, a ukázal to první starší paní, kterou jsem uviděl. Chvilku přemýšlela

a pak řekla: Ano, mám pokoj, nechám vás přespat. Nebudu sice večer doma, ale přítel se o vás postará. Měl jsem to i s večerí a nevzali si ode mne ani euro, a přitom paní nebyla patrně ani pokřtěná. Také se prohloubil můj vztah k bezdomovcům. Tolik příspěvků bezdomovcům, jako na pouti do Lisieux, jsem ještě nikdy předtím nedal.

■ **Společně s otcem Vojtěchem Kodetem jste v roce 1991 založili Karmelitánské nakladatelství a řadu let (1998–2013) jste byl jeho ředitelem. Každá knížka je takový poutník, který se k nám, pokud to dovolíme, může připojit na naší cestě, jako se Pán připojil k učedníkům na cestě do Emauz. Prozradíte, co čtete vy? Kdo je pro vás oblíbeným autorem, jaká je vaše oblíbená kniha? Jaké slovo vám pomáhá poutovat?**

Když jsem se staral o KNA, četl jsem převážně rukopisy. Nyní, když jsem již více než 10 let nemocničním kaplanem, čtu kromě odborné literatury rád rozhovory a také vše od Marka Orko Váchy. A slovo? Bože, zde jsem, abych plnil Tvou vůli.

■ **V současné době působíte jako kaplan v nemocnicích v Praze. Pouť životem je občas náročná, například tváří v tvář utrpení. Jak pomáhat trpícím odhalovat smysl utrpení a obnovovat v nich vědomí cíle?**

Nevidím velký přínos ve slovech. Uctívá, soucitná přítomnost personálu i kaplana je základem. To podstatné může dát jen Bůh.

■ **Když se poutník blíží k cíli své poutě, prožívá radost z cíle. Jak prožívat radost z cíle, když se blíží konec našeho pozemského života?**

Je vždy problematické vyjadřovat se ke zkušenosti, kterou jsme sami nepodstoupili. Všeobecně se však ukazuje, že ti, kteří žili poctivý život, podařilo se jim dotáhnout pracovní i vztahové resty, odchází na závěrečnou pouť do věčnosti snáze. S vděčností, v klidu a míru. Ovšem pro tak delikátní existenciální okamžik, jakým je smrt, je problematické cokoli zobecňovat.

■ **Otče, děkuji vám za rozhovor a prosím o vaše požehnání všem čtenářům „Apoštola“.**

Také děkuji za rozhovor. Velmi rád požehná připojuji a slibuji i modlitbu.

Přip. P. Wojciech Zubkowicz, SAC

Příchod do Lisieux, 25. 9. 2023

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2024

V neděli 7. dubna 2024 jsme ve Slavkovicích oslavili svátek Božího milosrdenství za účasti mnoha věřících ze všech končin České republiky a ze zahraničí. Mši svatou v 10.30 hod. sloužil otec Max Kašparů. Hlavní mši svatou sloužil Mons. Tadeáš Wojda, biskup Gdaňska a předseda Polské biskupské konference za účasti Mons. Jana Vokála, biskupa královéhradeckého, Mons. Jana Paseky, generálního vikáře královéhradecké diecéze, Mons. Pavla Dokládala z Českomoravské Fatimy v Koclířově a dalších diecézních a řeholních kněží. V 19.00 hod. otec Slavomír Peklanský sloužil mši svatou za zemřelé členy „Knihy milosrdenství“.

Svátek Božího milosrdenství byl také pro pallotiny příležitostí k díkůvzdání za 15 let působení ve Slavkovicích. Sbírka byla věnovaná na nákup pozemků pod křížovou cestou, která se nachází nad kostelem ve Slavkovicích. Díky darům věřících bylo možné hned další den (v den liturgické slavnosti Zvěstování Páně) pozemek zakoupit. Přinášíme vám několik fotografií ze svátku Božího milosrdenství, úryvky kázání otce Maxe Kašparů, kázání otce arcibiskupa a děkujeme za vaše modlitby a dary.

ÚRYVKY KÁZÁNÍ OTCE MAXE KAŠPARŮ (mše sv. v 10.30 hod.)

„S Božím milosrdenstvím se setkáváme za prvé při každé zpovědi a za druhé při umírání. Při každé zpovědi dostáváme Boží milost pro život časný a v hodině umírání zakoušíme Boží milosrdenství pro život věčný. Ono totiž dneska se ještě spousta katolíků domnívá, že si spásu zaslouží sami. Když projedzí všechna poutní místa, pověsí

si doma všechny svaté obrázky, budou dodržovat pústy, které si sami určili, a vykonávat skutky, které si sami určili. Jako kdyby si chtěli spásu a záchranu na věčnost sami vytvořit. Víra nám však říká, že Boží milost je ke spáse nutná. Naše víra není v počtu bohoslužeb, ale právě v Božím milosrdenství. V knize Zjevení sv. Jana čteme vážné napomenutí biskupovi z Laodikeje: „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“

Když jsem si ještě včera četl dnešní čtení, všiml jsem si, že se ve dvou čteních a v evangeliu patnáctkrát opakuje slovo „víra“. Devětkrát v evangeliu. A tak se u toho pojmu – víry – zastavme a zeptejme se, co je to víra? Představte si třeba, že půjdete z pouti a bude tady někde novinář a ten se vás zeptá: „Vy jste věřící?“ Řeknete: „Ano“.

Otec Max Kašparů

A on se vás zeptá: „A co je to víra?“ Víra je chození do kostela? Ne. Nebo je to dobrý vztah s panem farářem? Nebo víra je opakování již opakovaně opakovaného? Také ne. Definice víry je velmi jednoduchá. Je to vztah mezi člověkem a Ježíšem. Pokud je tento vztah skutečně navázán, můžeme říct, že máme pravou víru. Protože existují také víry nepravé. Tak se nabízí horká otázka: kolik je dnes horkých křesťanů, co opravdu věří a žijí jako Boží děti? Kdyby jich bylo mnoho, musely by obrátit svět... A kolik je těch studených? Nepodobá se tato dnešní situace, kterou všichni cítíme velmi dobře, časům před potopou světa? A to je otázka naší víry, statečnosti a čistoty. Existují věci, které jsou nám k užítku (třeba nůžky, nože, talíře), a věci, které jsou nám k okrase (například obrazy, sochy). A co víra? Je nám k užítku, nebo je nám pouze pro okrasu? Je třeba na okrasu, když jdeme do kostela, ale když se vrátíme domů, víra nám není naprosto k žádnému užítku. Mám takový dojem, že pro ty předchozí generace, které tady byly před námi, byla skutečně k užítku. Oprárali se o víru. Víra jim dávala naději. A mám dojem, že dnešní člověk by o víře řekl, že je to břemeno. Takže pro jednu generaci je to posila, pro druhou břemeno. Jenže ti první měli víru čistou, my máme takový ten mix. Takové to všechno dohromady. A toto nemůže člověka povznášet. Naopak, toto jsou víry, které člověka ubíjí. Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha a je to vítězství, které přišlo na tento svět, přátelé, právě v podobě víry. Víte, že v kuchyni existují takzvané polotovary, takovou nehotovou věcí je naše víra. Skutečně, naše víra často bývá takový kuchyňský polotovar. A nám to stačí. Ale k čemu je polotovar? Přece k tomu, aby se dokončil. Naše víra je polotovar, ale není to tak jednoduché jako u polotovaru, který

máte za 15 minut na stole. Víra není nikdy hotová. Musí se na ní po celý život pracovat. A to je jeden z důvodů, proč je křesťanská víra tak náročná. Někdo řekne: „Věřím v něco.“ Je to hezké, ale jakou máš, člověče, k tomu „něco“ zodpovědnost? Velmi často se můžeme setkat s tím, že lidé řeknou: „Ano, já jsem věřící, ale nepotřebuji Ježíše. Mně stačí kartářka, horoskop, víra v reinkarnaci.“ Řeknu vám jeden takový zážitek. Na setkání spolužáků za mnou přišla jedna spolužačka a říká: „Já jsem slyšela, že máš něco společného s kostelem...“ Říkám: „No, také občas.“ A ona mně říká: „Já jsem taky věřící.“ Tak jí říkám: „To je hezké. A čím se lišíš od těch nevěřících?“ A ona říká: „No, chodím na půlnoční.“ Říkám jí: „Jenom?“ A ona: „A ty tam chodíš častěji?“ „Chodím velmi často, někdy každý den.“ A ona říká: „To bych musela být fanatik.“ A tak se jí ptám: „Bohuško, a ty máš muže?“ „Mám“ „A jak často ti chodí domů?“ „No, přece každý den.“ A tak jí říkám: „A není to nějaký fanatik? Nestačilo by, kdyby za tebou přišel tak jednou za rok, koukl na tebe?“ A takové máme věřící. Ale někdo možná řekne, ale ta moje víra, ta je neochvějná! Opravdu? Pěknou lekci nám dali apoštolové, kteří se na Ježíše obrací a prosí: „Pane, dej nám více víry!“ Vždyť je to krásné, když někdo přizná, že jeho víra je slabá, že potřebuje více víry. Tímto vyznáním se zařadí mezi učedníky, kteří s pokorou a s upřímností přijdou, stanou před Pánem a prosí za víru. Fenomén víry lze v dnešní době rozdělit do pěti následujících kategorií: 1. víra v něco („Víte, ono je něco nad námi“), není to víra v někoho, ale v něco. A proto, že to není víra v někoho, ale v něco, není to víra křesťanská. 2. Víra v „kde co“. Do této kategorie patří vyznavači kde čeho, v lepším případě věří úplně všemu. Chesterton říkal, že když křesťanskou víru vyženeš dvěma,

oknem ti tam vlezte deset jiných náboženství. My jsme v tomto národě pohřbili víru, pohřbíváme lásku, ale nikdy nesmíme pohřbívat naději. Protože tak velký hrob ještě nikdo nevykopával. U této kategorie může být všechno možné: spiritismus, černá kočka přes silnici. To je také víra, není ale křesťanská. 3. Víra „jak kdy“. Když jsem připravoval snoubence před církevním sňatkem, ptal jsem se jich, zda jsou věřící. On mlčel a ona říká: „Jo, jak kdy“. Ona věří v útery a ve čtvrtky, ale v pondělí a v pátek nevěří. Pokud se s těmito lidmi v kostele setkáte, tak je to v devadesáti procentech při křtu, svatbě nebo pohřbu. 4. Víra „jak co“. Víra pro tyto lidi je jako švédský stůl. Vezmete talířek, chodíte a vybíráte ze stolu, co vám chutná a co se vám hodí. Tomu věřím – tomu nevěřím. Tohle respektuji – tohle odmítám. Jenže víra není švédský stůl. 5. Víra „jak kde“. Mám farnost a jednou v kostele jsem si všimnul asi deseti nových lidí. Ptal jsem se, odkud jsou, a oni říkají, že jsou tady na brigádě, pochází ze sousední země a že se tam chodí do kostela, proto přišli. Po pár měsících už nepřišli. Náhodou jsem potkal jednu ženu, která s nimi byla. A ptám se: „Tak vy jste se odstěhovali, že už nechodíte do kostela?“ A ona říká: „Ne, ne. Ale tady není zvyk chodit, tak my také nechodíme. Ale až se vrátíme zpátky do naší země, tam je zvyk chodit, tak tam zase budeme chodit.“ Bratři a sestry, toto dnešní setkání se dříve jmenovalo „Bílá neděle“, protože tento den nově pokřtění odkládali bílé roucho, které dostali na Bílou sobotu při křtu. Říkalo se také o této neděli, že byla „tomášovská“ po sv. Tomáši. Já si osobně myslím, že sv. Tomáš nebyl nevěřící. On byl skeptický věřící. On věřil, ale přece jenom k tomu potřeboval nějaký ten důkaz. Důležité je, co vyznal: „Pán můj a Bůh můj“. I pro nás je tato věta zásadní pro všechny dny našeho života.“

Otec arcibiskup
Tadeáš Wojda

KÁZÁNÍ OTCE ARCIBISKUPA TADÉÁŠE WOJDY (mše sv. v 15.00 hod.)

Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19)

Na konci oktávu Zmrtvýchvstání Páně se scházíme v tomto výjimečném kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Ze srdce děkuji mým bratřím pallotinům, kteří zde vykonávají duchovní službu, za pozvání k celebrování této mše svaté. Srdečně zdravím: otce biskupa Jana, otce pallotiny, koncelebrující kněze diecézní a řeholní, řádové sestry, zasvěcené osoby, představitele komunit a hnutí, a vás všechny, drazí citelé Božího milosrdenství!

Dnešní liturgie nás ještě jednou vybízí k tomu, abychom rozjímali o setkání apo-

štolů se vzkříšeným Ježíšem. Můžeme tak zakusit nevšední atmosféru Zmrtvýchvstání, kde se neustále prolínají víra a pochybnost, otázky a údiv. Pro apoštoly bylo Vzkříšení něčím velkým a nepochopitelným: jedni věřili svědectvím těch, kteří potkali zmrtvýchvstalého Pána, srdce jiných zase byla zmítána pochybami a nedůvěrou. Příkladem je apoštol Tomáš, který si uchovává – i přes mnohá svědectví – jistý odstup, když prohlašuje:

„Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!“ (Jan 20,19)

Na všechny tyto situace Ježíš odpovídá svým zjevením. Vchází zavřenými dveřmi. Stojí uprostřed nich, ukazuje jim své probodnuté ruce, nohy a bok, přijímá pokrm a naplňuje pokojem. Tato četná setkání se vzkříšeným, živým Ježíšem způsobují, že v jejich srdcích pozvolna ustupuje pochybnost a místo ní se vrací živá víra.

Blahoslavený Michal Sopočko, zpovědník sestry Faustyny, nám odkazuje tuto krásnou definici: „Skutečnost Zmrtvýchvstání... je potvrzením víry, podnětem k důvěře v Boží milosrdenství a esencí lásky k Bohu. A tyto tři ctnosti jsou zase podstatou našeho vztahu k Bohu...“ (Milosrdenství, kap. 2, s. 246)

Uvedená zkušenost učedníků se stává cenná také pro nás, vždyť se jim svým postojem často podobáme. Je sice pravda, že nemáme možnost jako Tomáš fyzicky se dotknout Ježíše, ale On nám přesto nezůstává cizí. Umožňuje nám zakoušet jeho přítomnost, kdykoli ho zveme do svého života a otevíráme mu své srdce. A když zůstává v nás, naplňuje nás radostí. Učedníci se zaradovali, když spatřili vzkříšeného Pána – tak to popisuje evangelium.

Zmrtvýchvstalý Ježíš čeká, že mu otevřeme dokořán dveře svého srdce, ty dveře,

Hlavní mše sv. se zúčastnil Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecké diecéze, za kterou se v tomto roce zvláštním způsobem ve Slavkovicích modlíme.

kteří učedníci zavírali ve strachu z druhých... Toto svědectví otevřených dveří našeho srdce potřebuje současný svět, který je nerozumně zamyká svými postoji, jež jsou v rozporu s Ježíšovým učením, s evangeliem a Božími příkázáními. Všichni jsme si vědomi toho, jak mnoho je balastu lidského, morálního, náboženského a společenského a jak silně vniká do života. Varuje před tím papež František, protože pohlcení chaosem vede k duchovní prázdnotě, jejímž následkem je smutek a malomyslnost. Člověk se pak stává zajatcem nejistoty a nerozhodnosti, která se snadno mění ve znechucení, melancholii, nudu a nakonec vede k zoufalství (srv. *Misericordia et Miseria*, n. 3).

Nikdo nechce takovou duchovní nemoc, a jestliže by se už měla objevit na obzoru, tak nenahraditelným lékem na ni je Milosrdenství. Je účinným lékem na četné duchovní nemoci moderního člověka, na všechny Tomášovy pochyby a nepochopení. Milosrdenství otevírá před každým z nás možnost setkat se s Ježíšem Kristem ukřižovaným a vzkříšeným, který mi touží povědět, že jsem pro něj největší hodnotou, že mě nepřestává milovat, dokonce i když necí-

tím jeho blízkost a nerozumím této lásce, dokonce i když se od něj vzdaluji a chodím svými cestami. Chce mi říct, že mě miluje a navždy bude milovat láskou nekonečnou, láskou bez podmínek a láskou nezištnou, která nežádá nic nazpět.

Milosrdný Ježíš je větší než všechna lidská nedokonalost a ubohost. Proniká přes zavřené dveře lidského srdce, jako kdysi přes zamčené dveře Večeřadla, a říká: „Pokoj vám! Pokoj tobě, bratře, pokoj tobě, sestro!“ Těmito slovy nám Ježíš dodává důvěru a vybízí nás, abychom se zbavili veškerého nepokoje a strachu a abychom uvěřili, že On je Pánem života. On je a zůstává vždycky mezi námi. Největší milosrdenství spočívá v tom – jak zdůrazňuje papež František, že Bůh je uprostřed nás, jde s námi, ukazuje nám cestu lásky, pozvedá nás, když upadáme, podpírá nás v těžkostech, doprovází nás ve všech okolnostech našeho života.

Prožil to jistý kněz-pallotin, kterého dobře znáte, protože kdysi působil ve vaší zemi. Byl to blahoslavený Richard Henkes, skvělý kněz, zpovědník, kazatel. Jeho výklady evangelia se nesly jako ozvěna po celém Slezsku. V červenci roku 1943 byl kvůli

svému kázání zatčen a dostal se do koncentračního tábora v Dachau. Otec Henkes byl živým příkladem milosrdné lásky, která naplňovala jeho srdce. Každý den byl pro něj darem Božího milosrdenství. Proto se snažil předávat je dál. Chtěl všechny přivést blíže k Bohu, jak o tom svědčili spoluvězni. Pomáhal svým druhům v nepříznivém osudu, posiloval je na duchu, dělil se s nimi o vše, počínaje svou vírou a nadějí a konče balíčky s potravinami. Jedenáctého února roku 1945 se – spolu s několika dalšími polskými a německými kněžími – dobrovolně přihlásil k duchovní péči o nemocné tyfem. Toužil každého z nich světit Božímu milosrdenství. Během této služby zemřel – dvacátého druhého února roku 1945, krátce před osvobozením tábora. Blahoslavený Richard Henkes svým životem ukázal, co je milosrdenství. I dnes nám říká, že zůstat lhostejný nebo pochybující – je nemoudrým opakováním Tomáše: **„Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!“**

A právě kvůli nevěře a hříchu Tomášů, kterých je stále tak mnoho, se dvacátého druhého února roku 1931 Ježíš zjevil sestře Faustyně a nařídil, aby namalovala obraz tak, jak Ho vidí: bíle oděného, s jednou rukou pozdvíženou k žehnání a s druhou rukou dotýkající se oděvu na prsou. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházejí dva velké paprsky, jeden červený a druhý světlý. Dole na obraze je nápis: „Ježíši, důvěřuji Ti.“ Když se Faustyna dívala na ten obraz, uslyšela slova: „Toužím, aby byl ustanoven svátek milosrdenství. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen na první neděli po Velikonocích, ta neděle má být svátkem Božího milosrdenství. Toužím, aby kněží hlásali toto moje veliké milosrdenství k hříšným duším. Ať se hříšník

Otec arcibiskup požehnal i těm nejmladším poutníkům

nebojí ke mně přiblížit. Pálí mne prameny milosrdenství, chci je vylít na duše lidí.“

Obraz, který namaloval Eugeniusz Kazimirowski, byl roku 1935 vystaven ve Vilniusu, v Ostré Bráně během exercicií, které vedl páter Sopočko. Při kázání o milosrdenství sestra Faustyna, která tam rovněž byla, upozorovala, že Ježíš na obraze ožil. Vzpomíná na to v *Deníčku*: „Když otec Michal začal hovořit o velikém Božím milosrdenství, obraz získal živou podobu. Paprsky pronikaly do srdcí přítomných lidí, avšak ne stejnoměrně, jedni získávali více a druhí méně.“ Na otázku Faustyny, proč paprsky pronikaly do srdcí lidí v nestejném míře, jí Ježíš objasnil, že všechno záleží na tom, nakolik člověk touží po Božím milosrdenství a nakolik se mu otevírá.

Ježíš na nikom nešetří se svým milosrdenstvím, naopak, touží je neomezeně vylévat na lidská srdce. Proto mnohokrát pobízel Faustynu, aby prosila o milosrdenství. Říkal jí: „Vyprošuj moje milosrdenství zvláště pro hříšníky. Alespoň na chvíli se ponoř do mého utrpení, zvláště v mé osamělosti před skonáním. Je to hodina velikého milosrdenství pro celý svět.“ (D., 1320)

Výše zmíněná událost a Ježíšova slova adresovaná svaté Faustyně se výrazně vepsala do dnešní neděle milosrdenství. A také se mocně ozývají v poslání učedníků, o němž hovoří dnešní evangelium: **„Jako Otec poslal mne,**

Mše sv. se zúčastnili kněží z Ukrajiny

tak i já posílám vás. “Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpustěny, komu je neodpustíte, tomu odpustěny nejsou“ (Jan 20,21–23). Jak závažná jsou ta slova! Ježíš v nich ustanovil svátost odpuštění hříchů, to jest svátost milosrdenství. Vyhlásil to ve Večeřadle po svém zmrtvýchvstání. Milosrdenství tedy otvírá dveře Večeřadla, aby zářilo na celý svět. Proto, jak řekl blahoslavený Michal Sopočko, milosrdenství „můžeme nazvat opravdovým velikonočním pozdravem, který z kraje věčnosti přináší vykoupení a otvírá všem zdroje k obmytí ze všech lidských hříchů“.

Zmrtvýchvstalý Ježíš posílá své učedníky, aby milosrdenstvím uzdravovali srdce, jež zasáhl hřích, zvláště těžký hřích, aby obraceli srdce těch, kdo se uzavírají vůči Bohu, kdo stále pochybují o vzkříšení Pána, kdo se vymlouvají na slabou víru a pochybují o proměňující přítomnosti milosrdného Ježíše mezi námi.

Děkuji dnes Bohu, že tento kostel ve Slavkovicích je takovým Večeřadlem, z něhož vyzařuje Boží milosrdenství a rozlévá se do srdcí všech, kdo sem přicházejí. Děkuji, že

kněží pallotini už více než 15 let jsou v tomto chrámu nástroji Milosrdenství prostřednictvím zpovídání, vysluhování svátostí, péče o poutníky, šíření učení církve a také koordinace kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, v jehož řadách je už přes dva tisíce lidí z celé země. Je to pěkná a spásná iniciativa. Ať jí Pán žehná, neboť vyprošuje potřebným hojně zdroje milosrdenství.

Vzkříšený Ježíš se dnes obrací na každého z nás slovy evangelia: „Přijmi Ducha Svatého a buď věrným svědkem zmrtvýchvstání Pána. A když svědčíš o vzkříšení, staň se také apoštolem milosrdenství. Hlásej Boží milosrdenství svým postojem, svými činy, svou křesťanskou angažovaností. Staň se cestou milosrdenství, aby po ní hřešící a pochybující mohli dojít k milosrdnému Ježíši!

Ať z vašeho srdce jako z pramene vždy proudí modlitba! Vyprošujte milosrdenství pro vás samotné, pro vaše rodiny, přátele a zvláště pro ty, kteří toto milosrdenství nejvíce potřebují. Amen.

-red-

Počasi přálo a poutníci přijeli ze všech stran

*Svátek je příležitostí k setkání
s Bohem a s lidmi*

Chci zpívat o Božích milostech...

*Svátek BM je setkání s Otcem,
jehož láskou jsme obklopeni*

Společné foto po hlavní mši svaté

„Jak veliká milost
je mít vůdce duše...”

...Děláte větší pokroky v ctnosti, jasněji poznáváte Boží vůli, věrněji ji plníte, jdete cestou jistou a bezpečnou. Vůdce se umí vyhnout úskalím, o něž by se duše mohla rozbít. Bůh mi dal tu milost dost pozdě, ale velmi se z ní raduji, když vidím, jak se Bůh přiklání k přáním vůdce. Uvádím jeden z tisíce faktů, jaké se mi stávají. Večer jsem jako obyčejně prosila Pána Ježíše, aby mi dal body k zítřejšímu rozjímání. Dostala jsem odpověď: Rozjímej o proroku Jonášovi a o jeho poslání. Poděkovala jsem Pánu, ale v duši jsem se divila: nějaké jiné rozjímání než ostatní. Přesto jsem se celou silou své duše snažila rozjímat a nalezla jsem v tom proroku sebe samu, v tom smyslu, že i já se často před Bohem vymlouvám, že někdo jiný by lépe splnil jeho svatou vůli, a nechápu, že Bůh může všechno, že tím více bude zřejmá jeho všemohoucnost, čím ubožejší je nástroj. Bůh mi to objasnil. Odpoledne měla kongregace zpověď. Když jsem vůdci své duše řekla o strachu, který mě naplňuje kvůli tomu poslání, k němuž mě Bůh používá jako neschopný nástroj, odpověděl mi otec duchovní, že ať chceme nebo ne, stejně Boží vůli musíme splnit, a uvedl mi příklad proroka Jonáše. Po skončení zpovědi jsem uvažovala, odkud ví zpovědník to, že mi Bůh přikazuje, abych rozjímala o Jonášovi, vždyť jsem mu o tom neříkala. Tu jsem uslyšela tato slova: Když mě kněz zastupuje, tak nejedná on, nýbrž já skrze něho, jeho přání jsou mými přáními. Vidím, jak se Ježíš zastává svých zástupců. Sám vstupuje do jejich činnosti.

(Den. 331)

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Od „důvěřuji Ti“ k Srdci

SV. FAUSTYNA O DŮVĚŘE, ZPOVĚDI
A DUCHOVNÍM VEDENÍ

Obraz Božího milosrdenství, tak jak ho známe na základě zjevení sv. Faustyny, by možná nevznikl, kdyby v životě sv. Faustyny chybělo duchovní vedení. Bl. Michal Sopočko, zpovědník a spirituál sv. Faustyny, se nejen přičinil o namalování prvního obrazu, ale byl pro sv. Faustynu hlasem Božím, který potvrdil zjevení.

Podobně „Deníček“ by nevznikl bez poslušnosti duchovnímu vůdci. Potvrzuje to sv. Faustyna. Ve svém „Deníčku“ v roce 1937 píše: „*Pane a Bože můj, nařizuješ mi psát o milostech, které mi uděláš. Ó Ježíši můj, nebýt jednoznačného příkazu zpovědníků, že mám psát o tom, co se děje v mé duši, sama od sebe bych nenapsala ani jedno slovo. A o sobě píšu jen z přímého nařízení pod svatou poslušností.*“ (Den. 1006)

Jak pro ostatní svaté, tak i pro sv. Faustynu platilo, že vynikala poslušností, protože Kristus nikdy nevolil jinou cestu než cestu poslušnosti svému Otci. Zpověď vždy vede na cestu poslušnosti a duchovní vedení je vedení cestou poslušnosti.

Putovat v pramenech krve a vody

„*Dnes mi Pán řekl: Dcero, přistupuješ-li ke svaté zpovědi, k tomuto zdroji mého milosrdenství, vždy na tvou duši stékají moje krev a voda, které vytryskly z mého Srdce a zušlechťují tvou duši.*“ (Den. 1602) Tato slova, která sv. Faustyna zapsala ve svém „Deníčku“, nám před oči staví

obraz milosrdného Ježíše. Většinou se díváme na Srdce Páně, na které Pán Ježíš ukazuje. Z Božího Srdce vychází dva paprsky, světlý a červený. Tyto paprsky, které jsou symbolem krve a vody, mříží dolů a potom jako kdyby pronikaly rámem obrazu, a mimo obraz se stávají neviditelnými. Mezi nimi jsou umístěna slova, která dobře známe: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Tato slova se nachází v dolní části obrazu, u nohou Pána Ježíše. Obvykle spíš obraz „čteme“ seshora dolů. Náš zrak prochází od očí Pána Ježíše, skrze rány na rukách, skrze Ježíšovo Srdce a paprsky, k nohám, z nichž levá je vysunuta dopředu, aby nám naznačila, že Pán Ježíš přichází a vychází nám vstříc se svým milosrdenstvím. Rány a probodnutí srdce Páně nám připomínají, co všechno kvůli nám Pán Ježíš podstoupil. Potom se dostáváme ke slovům v dolní části obrazu, která by měla být naší odpovědí na to, co Pán pro nás udělal. V tom je smysl vyznání: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Samozřejmě, pokud by někdo každý den a po celý den opakoval tato slova, nic to nemusí znamenat. Pokud by si však jednoho dne řekl, že nechce už žít podle slov „Ježíši, důvěřuji si!“, ale že to chce zkusit jinak, podle slov „Ježíši, důvěřuji Ti!“, a opravdu zkusí aplikovat tato slova na svůj život a podle nich žít, může to být začátek něčeho nového.

Nové je však možné jen s Boží pomocí a Boží pomoc přichází do našeho života vždy v podobě Boží milosti. Když Pán Ježíš mluvil ve zjevení sv. Faustyně o zpovědi, řekl jí: „*Vždy, když přicházíš ke svaté zpovědi, celá se ponoř do mého milosrdenství s velikou důvěrou, abych na tvou duši mohl vylít hojnost své milosti.*“ (Den. 1602) Zpověď je tedy bránou k novému a bránou ke zpovědi je důvěra. Důvěra nás otevírá pro přijetí Božích milostí.

Zkusme se v tomto kontextu podívat na obraz milosrdného Ježíše trochu jinak. Víme, že zpověď je darem Božího milosrdenství, který v podobě krve a vody pramení z Ježíšova

Srdce. Paprsky na obraze nejsou však symbolem „něčeho“, co vychází jediné z Božího Srdce, ale jsou symbolem Boha, který skrze krev a vodu proniká do našeho života, aby nás „vtáhnul“ do svého života. Obraz milosrdného Ježíše byl poprvé veřejně vystaven k úctě ve Vilně v roce 1935. O dva roky později sv. Faustyna ve svém „Deníčku“ zapsala slova Pána Ježíše, který jí řekl, že *„je již mnoho duší vtažených do mé lásky skrze tento obraz.“* (Den. 1379) Neznamená to, že díky důvěře vstupujeme do proudů krve a vody, skrze které můžeme být vtaženi do Ježíšova Srdce? Co paprsky na obraze znamenají, vysvětluje v „Deníčku“ sám Pán Ježíš: *„Světly paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší...“* (Den. 299). Bůh nás ospravedlňuje a živí proto, abychom byli s Ním a v Ném. Boží milosrdenství je Boží láskou, která se nad námi sklání proto, aby nás vtáhla a úplně ponořila do svých hlubin.

Důvěra ve zpovědnici

Říká se, že důvěra je cílem úcty k Božímu milosrdenství. Důvěra Bohu je i milost, i plod. Ani klíče od domu nesvěříme sousedovi, o kterém nic nevíme. Pokud chceme Bohu důvěřovat, je potřeba Boha poznávat. A Boha poznáváme nejvíce z toho, co pro nás udělal, co pro nás dělá a co by pro nás rád udělal. Boží láska k nám má „pokrytí“ v kříži. Rozjímání o tom, co Bůh pro nás udělal, vede k důvěře a formy úcty k Božímu milosrdenství, které nám předává sv. Faustyna, vedou k rozjímání, co Bůh pro nás udělal. Skrze utrpení Pána Ježíše a jeho otevřené Srdce je pramen Božího milosrdenství pro nás stále otevřen.

Zvlášť omilostněným prostorem, pro který je důležitá důvěra, je zpověď. Skrze sv. Faustynu nám všem Pán Ježíš vzkazuje: *„Když se přicházíš vyzpovídat, buď si vědom(a), že to já sám na tebe čekám ve zpovědnici. Zahaluji svou přítomnost osobou kněze, ale sám působím ve zpovědi.“*

Zde se setkává ubohost duše s Bohem milosrdenství. Řekni duším, že z tohoto zdroje milosrdenství duše čerpají milosti pouze nádobou důvěry. Bude-li jejich důvěra veliká, má štědrost je bez hranic.“ (Den. 1602)

Faustyna si je vědoma toho, že se ve svátosti smíření setkává s Pánem. A ví, že toto setkání, které je utkáno z důvěry a poslušnosti, je rozhodující pro duchovní život. Nakolik je to pro ni důležité téma svědčí to, kolikrát se o tom zmiňuje ve svém „Deníčku“. O zpovědnicu píše na více než 430 místech. O zpovědníku více než 250krát a o duchovním vůdci více než 100krát.

Na mnoha místech ve svém „Deníčku“ děkuje Bohu za dar zpovědníka a duchovního vůdce. Zpovědník je důležitý, nemusí však vždy rozumět, to by měl duchovní vůdce. Proto právě vnímá, jak důležitý je pro duchovní život duchovní vůdce. Sv. Faustyna cítí, jak je důležité prosit v modlitbě Boha za dobrého zpovědníka a duchovního vůdce. Bez nich je možné snadno udělat chybu, stejně jako může člověk snadno zakopnout na cestě, když mu chybí světlo.

Pokušení

Potvrzením toho, jak důležitý je zpovědník a duchovní vůdce, je pokušení týkající se zpovědi. Sv. Faustyna o tom píše na několika místech ve svém „Deníčku“. Pod datem 30. listopadu 1937 můžeme v Deníčku najít následující slova: *„Když jsem šla večer po schodech, náhle mě*

ovládla taková zvláštní nechuť ke všemu Božímu. Tu jsem uslyšela satana, který mi říkal: Na dílo vůbec nemysli, Bůh není tak milosrdný, jak o něm říkáš. Nemodli se za hříšníky, vždyť oni stejně budou zavrženi, a kvůli tomu dílu milosrdenství se sama vystavuješ zavržení. Nikdy o tom Božím milosrdenství nehovoř se zpovědníkem, a zvláště nehovoř s P. Sopočkem a otcem Andraszem. Tu se hlas mění v postavu anděla strážného. Okamžitě jsem odpověděla: Vím, kdo jsi, otec lži. Udělala jsem znamení svatého kříže a ten anděl s velkým lomozem a vztekem zmizel.“ (Den. 1405) K 17. lednu 1938 sv. Faustyna píše: „Je již jednáct hodin večer, všechny sestry už spí v celách, jedině má duše bojuje, a s tak velikou námahou. Pokušitel mi dále říká: Proč tě zajímají ostatní duše? Ty se máš modlit jen za sebe. Hříšníci, ti se obrátí bez tvých modliteb. Vidím, že v této chvíli velice trpíš, dám ti jednu radu, na které bude záviset tvé štěstí: nikdy nemluv o Božím milosrdenství a zvlášť nevybízej hříšníky k důvěře v Boží milosrdenství, neboť oni si zaslouží spravedlivý trest. Druhá nejdůležitější věc je, nikdy neříkej o tom, co se děje ve tvé duši, zpovědníkům, zvláště tomu otcí mimořádnému [zpovědníkovi] a tomu páterovi ve Vilně. Já je znám, jací jsou, tak tě chci před nimi varovat.“ (Den. 1497)

Sv. Faustyna ví, že je to pokušení, protože vede na cestu nedůvěry Bohu. „Nikdy neříkej o tom, co se děje ve tvé duši, zpovědníkům“ je „rána do srdce zpovědi“. Bez důvěry a upřímnosti by zpověď nebyla setkáním, ale divadlem urážejícím Boží dobrotu a Boží lásku. Proto to pro sv. Faustynu znamená mluvit o Božím milosrdenství, modlit se za hříšníky a ve zpovědnici otevřít své srdce před zpovědníkem, říct všechno a být vůči zpovědníkovi poslušná. Ví, že by neměla bojovat s pokušením sama, ale – podle slov Pána Ježíše (srov. Den. 1560) – by je měla okamžitě odhalovat zpovědníkovi, aby pokušení ztratilo celou svou moc.

Poslušnost zpovědníkovi je důležitá také pro dílo, ke kterému Pán Ježíš vyvolil sv. Faustynu.

Když sv. Faustyna jednou vezme do ruky pero, kterým má psát o Božím milosrdenství, a prosí o požehnání, Pán Ježíš jí říká: „žehnám proto, že toto dílo nese pečeť poslušnosti k představené a zpovědníkovi.“ (Den. 1567) Na jiném místě Pán Ježíš vzkazuje: „Má dcero, v celém tom díle milosrdenství dělej tolik, kolik ti poslušnost dovolí, ale mé nejmenší přání zřetelně předlož zpovědníkovi, a co on rozhodne, od toho se nesmíš odklonit, splň to důsledně, jinak bych v tobě neměl zalíbení.“ (Den. 1644)

Upřímnost, pokora, poslušnost

To, co zaznívá na mnoha místech „Deníčku“ o zpovědi, sv. Faustyna krásně shrnuje v Deníčku, v bodu č. 113, když píše: „A znovu toužím říci tři slova duši, která rozhodně touží usilovat o svatost a získávat plody neboli užitek ze zpovědi. První: úplná upřímnost a otevřenost. Nejsvětější a nejmoudřejší zpovědník nemůže násilím do duše vpravit to, co si přeje, nebude-li duše upřímná a otevřená. Neupřímná, uzavřená duše se v duchovním životě vystavuje velikému nebezpečí, ani sám Pán Ježíš se vyšším způsobem takové duši neudílí, neboť ví, že ona by z těch zvláštních milostí nezískala prospěch. Druhé slovo pokora. Duše nemá ze svátosti zpovědi patřičný užitek, není-li pokorná. Pýcha udržuje duši v temnotě. Ona nezná a pořádně nechce proniknout do hloubi své ubohosti, nasazuje si masku a uhýbá přede vším, co ji má vyléčit. Třetí slovo je poslušnost. Neposlušná duše nikdy nezvítězí, i kdyby ji zpovídal přímo sám Pán Ježíš. Nejzkušenější zpovědník takové duši nic nepomůže. Neposlušná duše se vystavuje velikým neštěstím a v dokonalosti vůbec nepokročí a duchovní život jí nepůjde. Bůh zahrnuje duši milostmi přehojně, ale poslušnou.“

Pokud tedy chceme putovat v duchu důvěry skrze krev a vodu k Srdci Páně a vyjádřit naši ochotu k této pouti slovy „Ježíši, důvěřuji Ti!“, nemůžeme nebýt upřímní, pokorní a poslušní.

-red-

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA

V ČESKÉ REPUBLICE

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

Blahoslavený
P. Richard Henkes, SAC

2/3

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Mučedník lásky a stavitel mostů mezi národy

(Pokračování z předchozího čísla)

KRIZE

V posledních letech, než Richard Henkes složil své věčné sliby a byl vysvěcen na kněze, krize, která začala během války, zesílila. Šest měsíců vojenské služby na něm zanechalo jizvu na celý život. Prožíval temnou noc duše. Nikomu se nesvěřil. O jeho problémech víme z dopisů psaných otci Kantenichovi. Otevřeně a upřímně psal o utrpení spojeném s tělesností, smyslností a touhou po lásce. Zdálo se, že komunitní život mu způsobuje potíže a omezuje jeho svobodu. Měl sebevražedné myšlenky. Dopisy jsou plné utrpení. Říkal si „nevěrný syn“ nebo „nevěrné dítě“. Napsal, že nebyl schopen vyjádřit svůj duševní stav. Krize se dotkla jeho víry. Vyjádřil obavy, že by mu jeho zpovědník nedal rozhřešení, kdyby byl znal stav jeho duše a mysli.

V jeho vnitřním neklidu je patrné, že svému duchovnímu otci důvěřoval. Věděl, že může otevřeně sdílet problémy tím, že „nazve věci pravými jmény“. Neexistují žádné dopisy, které otec Kantenich psal Richardu Henkesovi, takže je těžké určit, jak ho vedl a chápal. Je také obtížné přesně popsat a určit problémy, se kterými se Richard potýkal. Duchovní otec byl však jedinou pomocí, kterou hledal. Jako každý člověk musel kráčet cestou duchovní temnoty sám. Byla to pro něj příprava na utr-

pení a obětování života, které se naplnilo o 20 let později.

Poslední dopisy R. Henkese napsané otci Kantenichovi dva dny před jeho kněžským svěcením ukazují, že znovu nabytí vnitřního klidu, i když byl naplněn mnoha pochybnostmi. Svému duchovnímu otci 3. června 1925 napsal: „Čistě teoretické obtíže jsou v tuto chvíli zcela odsouvány, pravděpodobně s ohledem na budoucí práci, ale jistě se vrátí, možná velmi silně, až se poprvé dotknu reality. Den za dnem si stále více uvědomuji, že stále nemám odpovědi na otázky, které jsem si položil. Není to jen pokušení. Ale chci čekat, čekat a poslouchat Boží hlas. Celý život jsem přemýšlel a vždy hledal rovnováhu mezi ideálem a životem, a nikdy jsem ji nenašel. Pravděpodobně tomu tak bude i v budoucnu. Nejtěžší a nejnebezpečnější hodiny budou, když mě moje očekávání poprvé zklamou. Už jsem se pokusil pocítit kněžství, ve kterém není vyloučeno zklamání. Mojí nejsilnější stránkou je moje obětavá oddanost kvůli lásce. Chci se stát obětivým knězem, nositelem kříže druhých. Musím zušlechtit oběť, aby se nestala podrobením se tvorům. Musím se vzdát potřeby udržovat si krásnou tvář, aby se má láska rozšířila i na opovržení a zapomnění. Nevím, co přijde, ale se silou vášně, kterou mám, jsem přesvědčený, že dokážu hodně, pokud to nevezmu špatným směrem. Větší potíže je, že někdy mé vnější chování neodpovídá mému vnitřnímu myš-

Společná fotografie pallotinské školy v Kietrzu

Vinzenz-Pallotti-Kolleg Katscher, O.-S.

lení a cítění. Jsem uvnitř tak křehký, někdy je moje chování opravdu náročné.“ (Dopis R. Henkese J. Kentenichovi 3. června 1925).

V dalším dopise R. Henkes píše: „Pokud sládlím své sebe posvěcování s apoštolátem, pak jsem si jist, že se nemohu posvěcovat sám. Bůh to musí učinit svou milostí. Musím poslouchat Jeho hlas a vcítit se do Jeho jednání. V díle proměny nic nemohu udělat, Bůh pracuje svou milostí. Mohu být jen smírnou obětí, nositelem kříže, hromosvodem Božího hněvu, budu-li činit pokání za jiné lidi, je volná cesta pro Boží milost. V minulosti jsem chtěl dělat všechno sám, teď vidím, že nemůžu nic; ale mohu obětovat jednu věc pro ostatní. Svěřil jsem své kněžské svěcení a osobní posvěcení Panně Marii. Pokud mě Pana Maria vezme jako svůj nástroj pro dobro, chci být šťastný i v pokušení, kříži a smutku. Matka je dává jako požehnání. Otče, požehnej i ty mně.“ (Dopis R. Henkese J. Kentenichovi 4. června 1925). Na zadní stranu napsal otec J. Kentenich vzkaz, aby napsal své nejlepší přání R. Henkesovi.

R. Henkes byl vysvěcen na kněze 6. června 1925 v Limburgu. Od té doby se jeho cesty s jeho duchovním otcem rozešly. Zůstal věrný Panně Marii třikrát obdivuhodné, duchovnímu řádu a apoštolské práci. To bude vidět v místech, kde pastoračně působil. Ve své učitelské práci čerpal také z příkladu svého učitele otce Kentenicha, který dal studentům svobodu v myšlení a mluvení. Po vysvěcení na kněze se Richard Henkes vydal vlastní cestou. Zdá se, že již nevyužíval duchovního vedení otce Kentenicha, i když to není jisté. Jednal však v duchu apoštolského hnutí. Doporučoval a zval otce Kentenicha jako exercitátora např. do Kietrzu a Branice v letech 1934 a 1936.

STAVITEL MOSTŮ

Ihned po vysvěcení byl Richard Henkes poslán do Domu studií v Schönstattu. Po roce práce se ukázalo, že je velmi vyčerpaný, a tak odjel na ošetření do nemocnice v Ahrweileru. Tam se ukázalo, že Richard

nebyl učenlivý a poslušný pacient. Kaplanem v nemocnici byl starší pallotin Max Kugelman, který napsal provinciálovi: „Zdravotní stav otce Henkese není dobrý. Otec však neplní příkazy lékařů a sester. Otec Henkes se o sebe nestará, chodí příliš dlouho, někdy až do pozdních večerních hodin.“ Po roce byl otec Henkes, již zdravý, přeložen jako učitel do pallotinské školy v Alpách v Niederrheinu a brzy do svého milovaného Domu studií v Schönstattu.

V roce 1930 otevřeli pallotinští kněží školu sv. Vincence Pallottiho v Kietrzu. Do práce v této škole byl poslán otec Richard. Byl skvělým učitelem, pastýřem mládeže a exercitátorem. Zdůrazňoval potřebu rozmnožování milosti a modlitby v duchovním životě, svátosti pokání a eucharistie a také horlivého uctívání Matky Boží a dodržování denního programu. Kladl radikální důraz na sebeutváření v duchu pravdy slovem i postojem.

Richard Henkes byl komunikativním člověkem a lidé ho měli rádi. Snadno navazoval kontakty. Často navštěvoval farníky a měl mezi nimi přátele, což způsobovalo určité konflikty s komunitou. Byl podezřelý z nevhodných kontaktů s jistou ženou. Nebyla to pravda, přestože Richard Henkes udržoval vztahy s lidmi a pastoračně pracoval se ženami. V Kietrzu se setkal s lidmi různých kultur. Miloval Slezany a Čechy. Snažil se spojit lidi a odstraňovat kulturní rozdíly a předsudky. Zde pracoval pro Schönstattské apoštolské hnutí. Z jeho iniciativy byla v roce 1933 v Pallotinské zahradě v Kietrzu postavena kaple Panny Marie tři-

Farní kostel v Kietrzu

krát obdivuhodné, vysvěcená 24. září téhož roku. Otec Kentenich se tam během svého pobytu v klášteře pallotinů v letech 1934 a 1936 modlil.

Ve stejnou dobu vyhlásili nacisté v Německu „1000leté království“. Od této chvíle se pro Richarda Henkese stala náboženská konfrontace s nacismem vedle učitelského povolání jeho druhým povoláním. Nacismus s sebou přinesl protikřesťanský světonázor,

bojoval proti křesťanským církvím, zabíjel postižené lidi a pronásledoval Židy v bezprecedentním měřítku a chtěl je všechny vyhladit. Richard Henkes v tomto období statečně a otevřeně hájil křesťanské hodnoty ve škole, na exercičních kurzech pro mládež, ve svých kázáních na kazatelkách i mezi studenty.

Otec Henkes byl statečný. Žil pro pravdu vyjádřenou slovy a postojem. Věděl, že se musí bránit šíření nacismu. Od roku 1935 byl známým exercitátorem. Kázal v mnoha farnostech ve Slezsku. Byl sledován a jeho homilie byly zaznamenány. Věděl to, a přesto nepodlehli vlivu sledování. Reprodukoval texty kolínského úřadu pro posuzování nacistické literatury, které poskytovaly pokyny a vysvětlení reality a ideologie nacismu. Distribuoval také encykliku papeže Pia XI. „Mit brennender Sorge“ ze 14. března 1937. Četl ji při kázáních v Zabři a Ratiboři. Stal se autoritou, velmi populárním a vlivným, proto gestapo dlouho odkládalo jeho zatčení.

Nakonec byl vyslýchán v roce 1937. Přispěla k tomu jedna z rodin, které důvěřoval a před kterou kritizoval sestřelení

německé vzducholodě „Hindenburg“. Jeho nadřízení ho v obavě o jeho budoucnost přesunuli z Kietrze do Żabkowic Slezských. Zde začal pracovat na nižší střední škole a také mezi laiky v Schönstattském hnutí. Jeho nadřízeným, který toho roku také začal pracovat v Żabkowicích, byl kurzový kolega a člen mariánské sodality Josef Hagel. Jejich spolupráce nebyla jednoduchá. Měli různé názory na komunitní a pastorační život. Otec Hagel dbal na koncentraci života v rámci komunity, Richard Henkes se zaměřil na vnější aktivity.

V Żabkowicích otec Henkes nadále působil jako exercitátor a cestoval do různých měst ve Slezsku. Tento kraj se stal jeho druhou vlastí. Kázal ve velkých městech (Ratiboř, Zabř, Bytom a Gliwice). Ve Slezsku se cítil velmi dobře. Byl hrdý na úspěchy, kterých zde pallotini během krátké doby dosáhli. Charakteristická pro něj byla i mariánská zbožnost, projevující se zvláštní úctou k Panně Marii třikrát obdivuhodné, jejíž obraz umístil do místní kaple. V roce 1938, po skončení školního roku, jej nadřízení zprostili učitelských povinností. Pokračoval v práci exercitátora. Zde zůstal až do roku 1940.

V roce 1941 hrozilo, že bude Richard Henkes povolán do Wehrmachtu. Pomohl mu tehdy sluha Boží otec Josef Martin Nathan, pozdější biskup, a poté generální vikář olomoucké arcidiecéze. Znali se z pobytu Richarda Henkese v Kietrzu, kdy počínaje rokem 1935 pravidelně dával rekolekce v exercičním domě sv. Józefa v Branicích. Podle konkordátu nemohli být faráři povoláni k vojenské službě, proto otec Nathan jmenoval otce Richarda farářem ve Strahovicích.

Město leželo na německo-české hranici. V roce 1938 obsadila vojska Wehrmachtu Sudety. Předchozím farářem ve Strahovicích

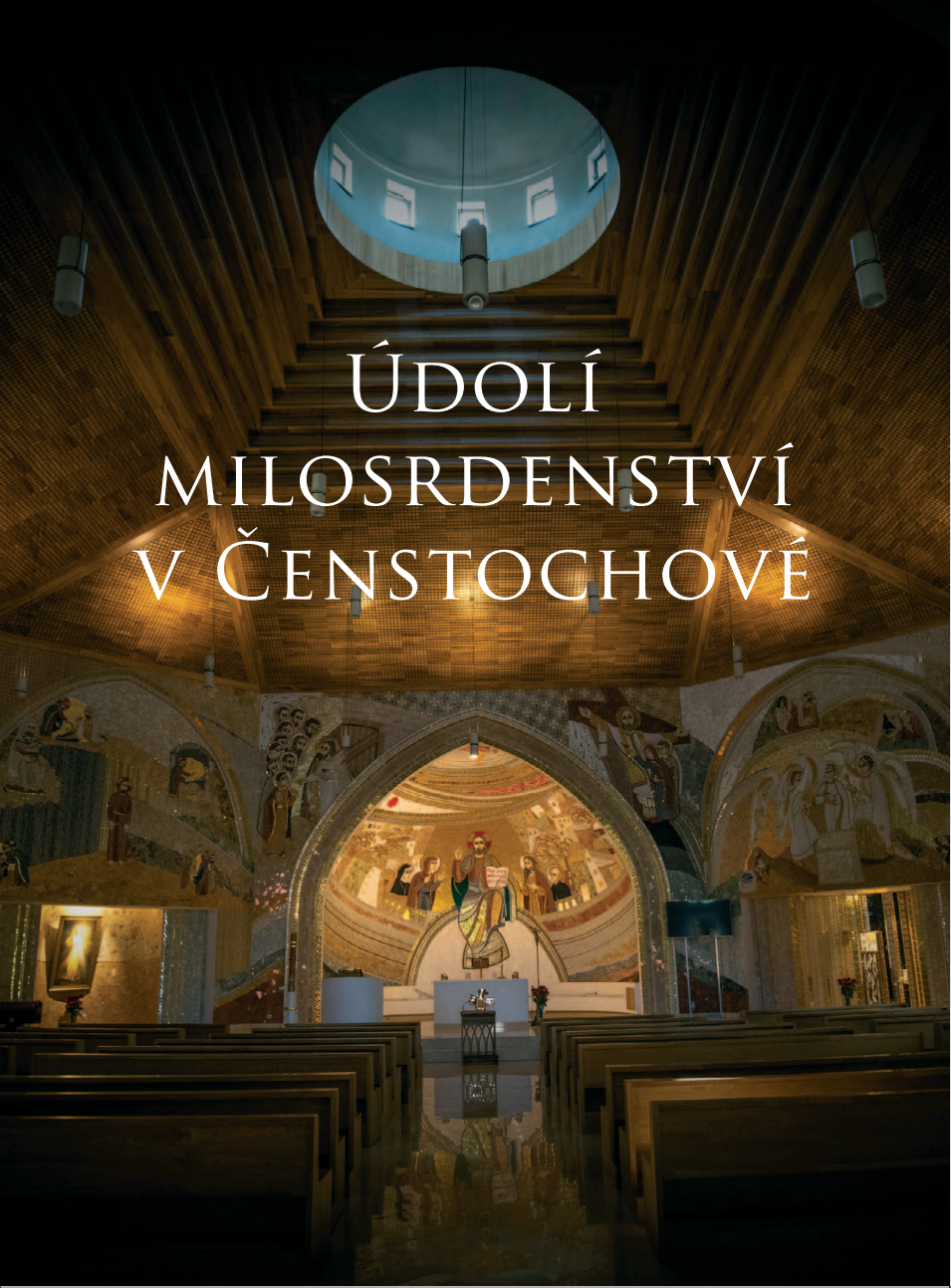
byl Dr. Josef Vrchovecký, Čech. Němci ho donutili přestěhovat se do české části diecéze. Zde se zvláště projevila osobnost Richarda Henkese jako stavitele mostů mezi národy. Dojal ho osud kněze, jeho předchůdce, dětí zesměšňovaných ve škole, které neuměly plyně německy. Odsoudil projev výsměchu, posměchu a povyšování některých lidí nad jiné. Ve Strahovicích se vnitřně ujistil, že po válce bude stavět mosty mezi lidmi. Měl k tomu vrozené schopnosti, kontakty s lidmi navazoval velmi snadno.

Během jeho pastorační služby práce ve farnosti vzkvétala. Využil toho, že pro německé kněze nebylo žádné omezení pastorační práce, a celebroidal všechny bohoslužby, pravidelné mše svaté i liturgie Svatého týdne. Jako strahovický farář se otec Richard Henkes také projevil jako muž s velkou empatií, schopný prožívat bolest s trpícími farníky, kterým na frontě umírali blízcí. V té době byl jmenován představeným pallotinů působících v Sudetech. Sjednocoval komunitu, pěstoval pohostinnost, organizoval setkání pro své spolubratry na své faře. Zde si mohli odpočinout, vyměňovat si názory a diskutovat.

(Dokončení v příštím čísle)

s. Dr. M. Marcelina Migacz ISSM
převzato z: www.szensztat.pl

www.richardhenkes.cz

The photograph captures the interior of the Church of the Valley of Mercy in Čenstochov. The view is from the back of the nave, looking towards the altar. The most striking feature is the high, vaulted wooden ceiling, which is composed of numerous dark wooden beams and a central circular skylight that allows natural light to filter in. The walls are covered in intricate, colorful mosaics depicting various religious scenes. In the center, a large mosaic of Christ the King is visible above the altar. The pews are made of dark wood and are arranged in a traditional layout. The overall atmosphere is one of solemnity and historical richness.

ÚDOLÍ MILOSRDENSTVÍ V ČENSTOCHOVĚ

Když se řekne „poutní místo v Čenstochové“, skoro každý si to spojí s mariánským poutním místem, kam po staletí – a i dnes – putují miliony poutníků z Polska a z celého světa. Srdcem tohoto místa je obraz Panny Marie Čenstochovské, která trůní v klášteře na Jasně Hoře. Není to však jediné poutní místo v Čenstochové, které stojí za návštěvu. Přinášíme vám informace – a tip, až do Čenstochové pojedete – o poutním místě Božího milosrdenství otců pallotínů, které se nachází necelý kilometr od Jasně Hory.

JAK VŠE ZAČALO

Údolí milosrdenství nemá tak dlouhé dějiny jako Jasná Hora. V roce 1947 pallotini, kteří převzali péči nad místem, kde se nacházela stará cihelna, zahájili stavbu domu a kaple. V roce 1949 tyto budovy posvětil biskup čenstochovský, Teodor Kubina. V kázání během mše svaté řekl: „Ať toto místo slouží Božímu milosrdenství ve stínu Panny Marie Čenstochovské. Každý, kdo tento kostel navštíví, ať zvláštním způsobem dozná Božího milosrdenství.“ Tehdy také toto místo, které se nachází na západním svahu Jasně Hory, začalo být nazýváno „Údolím milosrdenství“.

Od roku 1949 poutníci do Čenstochové začali také navštěvovat Údolí milosrdenství, kde se mohli vyzpovídat a vyslechnout přednášky o Božím milosrdenství. V roce 1950 je v kronice zaznamenáno 20 skupin, které po návštěvě Jasně Hory přijely do Údolí milosrdenství. V roce 1953 bylo už skupin sto. V roce 1951 sto sedmdesát jedna a v roce 1954 přijelo 322 skupin. Od roku 1958 začaly do Údolí jezdit skupiny ze zahraničí – natolik, nakolik to tehdejší politická situace dovozovala.

V roce 1952 byl do hlavního oltáře kaple umístěn obraz Božího milosrdenství, který namaloval Adolf Hyła dle zjevení sv. Faustyny. V roce 1960 vznikla na tomto místě farnost Božího milosrdenství. V roce 1992 byla kaple ustanovena arcidiecézním poutním místem Božího milosrdenství. O dva roky později polský primas Josef Glemp a biskup José de Jesús González Hernández z Mexika posvětili v zahradě Údolí milosrdenství podium pro slavení mši svatých o velkých poutích a sochu milosrdného Ježíše, která je darem věřících z Mexika. V září 1996 byly v kapli uloženy relikvie svatého kříže přivezené ze Svaté země a v roce 2012 ostatky sv. Jana Pavla II.

P. EDMUND BONIEWICZ, SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A ENCYKLIKA O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Velmi důležitou osobou nejen pro Údolí milosrdenství, ale také pro šíření úcty k Božímu milosrdenství v Polsku a ve východní Evropě byl pallotin, otec Edmund Boniewicz. Kněžské svěcení přijal 27. května

P. Edmund Boniewicz

1945 v Krakově. Většinu svého kněžského života byl spojen s Údolím milosrdenství v Čenstochové. Byl horlivým knězem a apoštolem Božího milosrdenství. Skoro 20 let byl zpovědníkem polského primase Stefana Wyszyńskiego. Velmi aktivně se angažoval v šíření úcty k Božímu milosrdenství. Díky němu a otci Stanislawovi Wierzbicy, SAC, vzniklo v roce 1950 v Údolí milosrdenství centrum studií spojené s Apoštolským institutem v Ołtarzewie (kde se dodnes nachází

P. Edmund Boniewicz – kněžské svěcení 1945

seminář otců pallotínů), které mělo za cíl bádání nad teologickými základy tajemství Božího milosrdenství a snahu vtělit je do života církve. Pallotini se snažili prohloubit poznání o Božím milosrdenství, proto pořádali sympozia a kongresy o Božím milosrdenství.

Otec Edmund uspořádal 30 sympozií, kterých se zúčastnilo mnoho známých teologů. Jedním z nich byl také P. Michal Sopočko, zpovědník a spirituál sv. Faustyny, který přednášel v semináři pallotínů během sympozia v roce 1968. Od roku 1977 začal otec Edmund pro členy Hnutí Božího milosrdenství dvakrát do roka vydávat věstník o Božím milosrdenství. Tento věstník připravoval do roku 1991. Otec Edmund byl autorem mnoha knih o účtě k Božímu milosrdenství a přičinil se o to, aby se poselství o Božím milosrdenství dostalo na území Sovětského svazu.

Velmi zajímavým plodem teologického sympozia, jež se konalo v Ołtarzewie ve

dnech 3.-4. října 1978, byla iniciativa, která přinesla požehnané plody pro celou církev. Sympozia se tehdy zúčastnil pan Jerzy Wesołowski z Olštýna, který měl přednášku na téma „Pokoj světa a Boží milosrdenství“. Navrhnul, aby vznikla delegace, která by nově zvolenému papeži přednesla žádost o ustanovení svátku Božího milosrdenství pro celý svět jako první krok ve snaze zachránit svět. Když se za necelé dva týdny, 16. října 1978, stal papežem Jan Pavel II., delegace opravdu vznikla. V jejím čele stál právě otec Edmund Boniewicz. Jan Pavel II. přijal delegaci 28. února a 1. března 1979. Delegace předložila papeži prosbu o ustanovení svátku Božího milosrdenství.

P. Sopočko během sympozia o Božím milosrdenství v semináři pallotínů v roce 1968

O dva týdny později se papež setkal s otcem Edmundem a udělil mu ústní dovolení slavit svátek Božího milosrdenství v Údolí milosrdenství v Čenstochové. Takto byl svátek na tomto místě slaven poprvé oficiálně už 22. dubna 1979. Pro celý svět byl svátek oficiálně ustanoven až v roce 2000.

To ale nebylo všechno. Papež Jan Pavel II. požádal otce Edmunda, ať mu pošle do Vatikánu veškeré texty sympozií o Božím milosrdenství, která pallotini organizovali. Ještě jako kardinál se Jan Pavel II. v roce 1975 zúčastnil sympozia

Kardinál Wojtyła během symposia v Ołtarzewie

v Ołtarzewie. Lze předpokládat, že tyto materiály použil Jan Pavel II. k práci nad svou encyklikou o Božím milosrdenství (*Dives in misericordia*), kterou prezentoval 30. listopadu 1980.

Encyklika o Božím milosrdenství otevřela nové možnosti a potřeby na poli úcty k Božímu milosrdenství. Pallotini vnímali potřebu širší reflexe nad Božím milosrdenstvím, která by zahrnovala život a působení laiků. Tak vznikla myšlenka kongresů o Božím milosrdenství. Dodnes se konalo šest kongresů o Božím milosrdenství, poslední v roce 2016. Pět prvních ještě za života otce Edmunda, který zemřel 7. května

Kardinál Wojtyła během symposia v Ołtarzewie

2006. Během pohřební mše svaté arcibiskup v kázání o otci Edmundovi řekl: „Občas ta jeho horlivost jako kdyby měla podobu nadhorlivosti. Občas bylo potřeba jej v jeho nápadech brzdit. Někdy kvůli své horlivosti musel trpět, ale vše přijímal, protože žil pro Boha. Obdivujeme tuto jeho apoštolskou dobovačnost. Moskva neMoskva, komunismus nekomunismus, liberalismus neliberalismus – všude bylo potřeba jít, ke všem se dostat a hlásat Ježíše Krista. Tímto žil. Tento člověk se nešetřil. Jezdil všude tam, kam to jen šlo.“

Kostel Božího milosrdenství v Čenstochové

NOVÝ KOSTEL

Počet poutníků, potřeby farnosti, velikost a stav dosavadní kaple způsobily, že se v červenci roku 2000 pallotini rozhodli zahájit stavbu nového kostela. Od roku 2018 je kostel postupně vyzdobován mozaikami, které vytvořil Marko Rupnik. Symbolika mozaik vychází z bible, zahrnuje ale také postavy známé z úcty k Božímu milosrdenství – sv. Faustyna a také sv. Vincence Pallottiho, zakladatele řádu pallotinů a pallotinek.

Kostel je už mozaikami skoro celý vyzdoben. Nyní se už jen dokončují mozaiky v pravé boční lodi a pod kůrem. Teplá a krásná mozaik povznášá a už jen kvůli nim stojí za to nový kostel navštívit. -red-

*Kostel je otevřen každý den
od 8.00 do 19.00 hod.*

Mše sv.:

*všední dny: 7.00, 15.20, 18.00,
neděle: 7.00, 9.00, 11.30, 15.30, 18.00*

Informace o ubytování:

+48 660 364 052, +48 787 618 879;

email: czestochowa@sac.org.pl

*Adresa: Ks. Pallotyni, Kordeckiego 49,
42-226 Częstochowa*

Více informací naleznete na:

www.dolina-milosierdzia.pl

LÁSKA A NEVĚRNOST

Ale nejen kvůli kráse mozaik stojí za to podívat se do kostela v Údolí milosrdenství. Nejen krása, ale také pravda mozaik na tomto místě silně promlouvá. Na jednu z mozaik Marko Rupnik umístil totiž ženu, pro kterou byla inspirací nevěstka z knihy proroka Ozeáš. Nevěrná žena dostává druhou šanci. Může se stát nevěstou milovanou, krásnou, ozdobenou šperky a oděnou láskou. Nad vchodem do pravé boční lodě je vidět, jak žena dostává tyto dary od Boha (svého manžela). Hned vedle lze vidět, jak žena tyto dary obětuje zlatému býkovi. Toto drama obdarování

z lásky a následné modloslužby se bohužel v životě člověka stále opakuje.

Příkladem této duchovní schizofrenie se stal v poslední době samotný tvůrce mozaik, Marko Rupnik. Poté co byl obviněn ze zneužívání řeholních sester, proběhl církevní proces a v červnu 2023 byl Marko Rupnik propuštěn z řádu jezuitů.

Osud Marko Rupnika, autora mnoha mozaik na těch nejvýznamnějších místech a kostelech celého světa (například v kryptě sv. otce Pia z Petrelciny), zapříčinil, že se otevřela diskuse, zda mozaiky Marko Rupnika z kostelů neodstranit. Jsem rád, že se tak nestalo. Proč? Protože je to velmi důrazný

vzkaz pro nás všechny: člověk je také mozaikou. Má v sobě velikou krásu a prostor pro dobro, může ale také být křehký, nehezský, neupřímný, a dokonce i zlý. Tento kontrast, toto drama je prostorem pro Boží milosrdenství – které jediné je schopné toto všechno unést. Ne vždy však, bohužel, je přijaté. Konání nevěrné ženy ukázané na mozaice asi pohorší málokoho. Jednání Marko Rupnika však ano. První křesťané z evangelia nevyškrtli zprávu o tom, že Petr zapřel Krista, protože je to pro nás důležitá zpráva a vypovídá něco důležitého o nás. Příběh Petrovy zrady začíná strachem, končí ale láskou. Končí před Kristem, když Petr zralé a pravdivě

vyzná lásku Kristu. Vyzná s pokorou a vědomím, čeho všeho je schopen a neschopen. Tento okamžik pravdy v našem životě často chybí. Nechybí však v kostele v Čenstochové. Z tohoto pohledu se návštěva kostela v Údolí milosrdenství může stát podnětem k zamyšlení a kdoví, možná také omilostněnou chvílí pravdy, která osvobozuje. Bůh přece nešetří svými milostmi a sv. Faustyna ve svém „Deníčku“ píše: „Jako vody stékají z hor do údolí, tak také Boží milosti stékají pouze na pokorné duše.“ (Den. 55) Marko Rupnik má asi okamžik pravdy stále před sebou. A my?

P. Wojciech Zubkiewicz, SAC

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Můj Ježíši, má jediná naděje, děkuji ti za tu knihu, kterou jsi otevřel před očima mé duše. Tou knihou je tvé utrpení podstoupené z lásky ke mně. Z té knihy jsem se naučila, jak milovat Boha a duše. Ta kniha obsahuje pro nás nevýčerpatelné poklady. Ach, Ježíši, jak málo duší tě ve tvém mučednictví lásky chápe. Ach, jak veliký je oheň nejčistší lásky, který plane ve tvém Nejsvětějším Srdci. Šťastná duše, která pochopila lásku Ježíšova Srdce.“

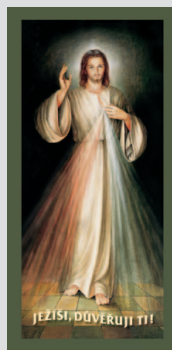
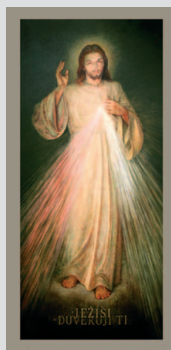
(Den. 304)

Drazí členové kruhu vzájemné modlitby a ctitelé Božího milosrdenství,

**15
LET**

tato slova z Deníčku sv. Faustyny, jež se stala inspirací pro vznik kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, jsou díky Božímu milosrdenství určena i pro nás. Kristus před námi otevírá knihu svého utrpení, abychom v ní našli sami sebe s celým naším životem. Vědomí toho, co všechno pro nás Kristus podstoupil, je pro nás pramenem naděje a pokladem, který dává našemu životu jistotu, že náš osud je v rukou milosrdného Otce.

Děkujeme Bohu a vám všem za vaše modlitby. Děkujeme také za vaše oběti a finanční pomoc, díky které jsme mohli na svátek Božího milosrdenství vytisknout 15 000 obrázků A4 a 40 000 malých obrázků, které v den svátku posvětil otec arcibiskup Tadeáš Wojda, SAC, biskup Gdaňska a předseda Polské biskupské konference.

Posvěcené obrázky vám rádi pošleme.
Pokud máte zájem, můžete nám zavolat
na tel. č.: 774 521 531, 566 502 850
nebo napsat na: objednavky@apostol.cz

Členové

(pokračování)

Anna

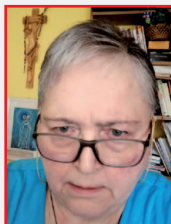
Eva

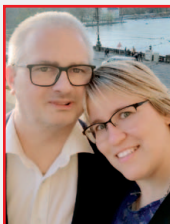
Františka

Jaroslava

Jasna

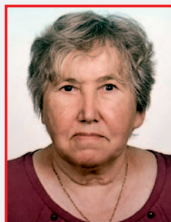
Kristina a Karel

Marie

Marie 2

Marie 3

Patrik Benedikt

Rostislav

Václav

Věra

„Díky společenství Knihy Božího milosrdenství se moje rodina neustále rozšiřuje – společná modlitba Korunky k Božímu milosrdenství. Jsem velice šťastný, že toto dílo Krista vůbec vzniklo.“

Patrik Benedikt

■ 19.–27. 8. 2024 / Vranov u Brna

Marek, Matouš, Lukáš, Jan

■ 10.–16. 11. 2024 / Vranov u Brna

Modlíci se církev ve Skutcích apoštolů

- individuální doprovázení
- hluboké mlčení

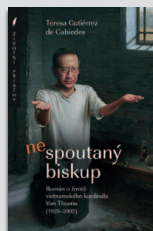
Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednávky@paulinky.cz

■ **Teresa Gutiérrez de Cabiedes**
Nespoutaný biskup
Román o životě vietnamského kardinála Van Thuana (1928–2002)

František X. Nguyen Van Thuan byl vězněn komunistickým režimem třináct let, z toho devět let v naprosté izolaci.

Právě v poutech objevil svobodu v Kristu, kterou předtím neznal. V jeho přítomnosti se obraceli nejen spoluměšci, ale i samotní vyšetřovatelé a dozorcí.

Strhující román španělské autorky není pouhou fikcí, vychází z jeho vlastního vyprávění a ze svědectví mnoha současníků, kteří vypovídali pro proces jeho blahorečení.

brož., 416 s., 399 Kč

■ **Nicola Gori**
Blahoslavený Carlo Acutis

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa, a vel-

kou vášně pro počítače. Ještě víc ale tihne k Božím věcem. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásí Carlo později a je znát, že její význam chápe do velké hloubky. Kéž nás tento „Boží influencer“ při četbě provází svou přítomností, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplnit jako on!

brož., 128 s., 229 Kč

■ **Mirjana Soldo**
Mariino srdce zvítězí

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila v roce 1965 v Sarajevu, hlavním městě Bosny a Hercegoviny, ještě v době socialistické Jugoslávie. Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Međugorje. Bylo jí teprve

šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení.

brož., 376 s., 359 Kč

■ **Matka Elvira**
Příběh Komunity Cenacolo

Známa řeholnice matka Elvira (1937–2023) zažila něco jako Matka Tereza z Kalkaty – „povolání v povolání“: Boží prozřetelnost ji vedla k tomu, aby ve zralém věku odešla ze své řeholní komunity a aby se bez prostředků či jakéko-

li průpravy začala věnovat dílu záchranu mladých narkomanů a takzvaných „dětí ulice“. V roce 1983 otevřela v italském Saluzzu první dům, v němž mladí lidé z celé Itálie nacházeli útočiště a uzdravení. Časem vznikl další dům komunity v Međugorji, odkud se její dílo záhy rozrostlo do mezinárodních rozměrů.

brož., 152 s., obrazová příloha, 249 Kč

■ **Jacques Philippe**
Hledej pokoj a zůstávej v něm

Bůh je Bohem pokoje. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše: Bůh nebyl ani ve vichru, ani v zemětřesení, ani v ohni, ale „v tichém a jemném vánku“ (srov. 1 Král 19,12).

Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta naše. „Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství“ (Iz 30,15).

Kniha vychází v novém překladu Kateřiny Lachmanové.

brož., 104 s., 129 Kč / 3. vydání

■ **Jacques Philippe**
9 dní ke znovunalezení radosti z modlitby

Devítidenní malá škola modlitby. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání, z nichž jedna může proběhnout ráno a druhá v jinou vhodnou dobu dne. Vždy se zde nabízí cvičení, které má pomoci k usebrání, úryvek z Božího slova, rozjímavý text světce nebo duchovní autority a předsevzetí... abychom se snadněji ponořili do autentické duchovní zkušenosti.

brož., 80 s., 95 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

2009–2024

15 let pĚší pouti k Božímu milosrdenství do Slavkovic

Zveme vás

✓ na týdenní pĚší putování do Slavkovic
od 20. do 27. července 2024

✓ na setkání poutníků ve Slavkovicích
v pátek a sobotu 26. a 27. července

✓ **a na děkovnou mši svatou
v sobotu 27. července 2024
v 10.00 hod.**

kteřou chceme Pánu Bohu poděkovat
za dar pĚší pouti a vyprošovat
Boží milosrdenství
pro všechny živé a zemřelé poutníky.

**Mši svatĚ bude pĚdsedat
Mons. Adrian Galbas, SAC
arcibiskup katovický**

Více informací o pĚší pouti a formulář k přihlášení na pout
naleznete na www.pout.cz